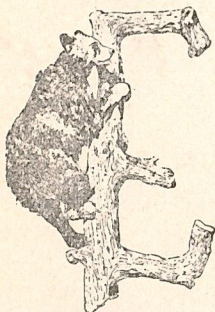

Нѣма братче ни сестриче,
 Нѣма вуйчо, стрина,
 Никого си нѣма Райка —
 Нѣма свой роднина!

И за хлѣбеца насжици
 Труди се, напина;
 Участьта си тя, горкана
 Съ плачъ горчивъ проклина!

Л. Бобевски.

Македонски герои.

дна недѣля рано въ зори, когато въ село Неволниково се понесе ясниятъ звѣнъ на камбаната и покани хората на черкова, близо въ балкана се чува и зачестиха гърмежи.

Работата се разбра веднага.

Аскерътъ бѣше сгацилъ една малка чета, на която прѣзъ ношъта селенитѣ бѣха пращали храна.

Тревожнитѣ гърмежи говорѣха, че тамъ горѣ пламти ожесточена и кървава борба.

Почернѣ хубавиятъ християнски празникъ. Хората посърнаха и се изплашиха.

Младенъ, най-личния момъкъ въ селото и душа на селския революционенъ комитетъ, събра младежитѣ въ черковния дворъ.